

kam jsem tě osobně schovala pro tvoje vlastní bezpečí, a zradil mě.“

Slunéčka najednou nemohla dýchat. Trničiny tmavé oči se vpíjely do jejích – jediné v celém stanu byly skutečné; všechno ostatní se rozmlžovalo a mizelo do pozadí.

Tohle je ono, pomyslela si udiveně. To je ten okamžik, o kterém jsme po všechny ty roky v jeskyni snili.

„Stála jsem o tebe,“ řekla Trnice důrazně. „Byla jsi to jediné, co jsem chtěla. A dělala jsem všechno, co jsem mohla, abych tě našla.“

Ne naplnit proroctví..., ale najít rodiče.

Trnice ji sevřela ještě pevněji. „Slunéčkom, jsi moje dcera.“

8. KAPITOLA

Slunéčka měla pocit, že jí mravenčí všechny šupiny, jako kdyby se jí chtěly sloupat z těla. Vrhla se do matčina objetí a sevřela kolem ní křídla teplá jako sluneční paprsky.

„Hele!“ vyštěkl Qibli a vyskočil na nohy.

„To je dobré, sedni si,“ poručila Trnice, položila si hlavu na Slunéččino temeno a přitáhla ji k sobě blíž.

„Já věděla, že jsi mě ve skutečnosti neopustila,“ řekla Slunéčka, ačkoliv si nebyla jistá, nakolik to je pravda.

„A já jsem zase věděla, že tě jednoho dne najdu,“ odpověděla Trnice. „Neovládla jsem tohle město pro nic za nic. Nikdy mě ale nenapadlo, že prostě přijdeš do mého stanu. A při pronásledování tří nociletů.“ S úsměvem se odtáhla. „Jsi statečný dráček.“

Pod matčiny křídly bylo teplo, takové, jaké Slunéčka vždycky chtěla poznat.

„Moment,“ ozval se Qibli. „Trnice, omlouvám se, ale jak